

אופק חדרה

הדלקת הנר	יציאת שבת	רבינו תם
18:32	19:37	20:17
לוח מקומי		
18:42	19:32	20:18
אור החיים		

הבחור היה נסער - אלף שקל בגלל רגע של חוסר שימת לב. הוא תחב את הדור"ח בכיסו והמשיך בדרכו. ואז החליט לשמוע את המשך השיחה של הרב רוזנבלום.

ומה הוא שומע? אמר הרב רוזנבלום: אם אדם הולך ברחוב ומגיע בריון ונותן לו אגרוף ושובר לו שן, המזיק חייב לשלם לו על חמישה דברים: נזק, צער, ריפוי, שבת ובושת. ואם היה זה אדון שהיכה את עבדו והפיל לו שן, הדין הוא שהעבד יוצא לחרות. ומדוע? מה זה משנה מי המכה?

אלא - אמר הרב רוזנבלום - כשאדם מקבל דור"ח משוטח, הוא מתעצבן על השוטח, ולא פחות מכך כועס על עצמו שלא שם לב לשוטח... אבל אם הוא מאמין ויודע ששום דבר לא נעשה מעצמו, אלא הכל מה' אדון' - בשמיים - הוא 'יוצא לחרות' והקב"ה ישיפע עליו ברכה והצלחה.

האיש שב הביתה וסיפר לאשתו על הדור"ח מהשוטח, אשתו הקניטה אותו: "אמרתי לך לא להתעסק בטלפון באמצע נסיעה"... ואז סיפר לה על הדרשה ששמע ועל המסר של ה' יציאה לחרות' של מי שיודע שהמכה באה מה' אדון'. אמרה לו: "איך יוצאים לחרות? מאיפה נשגי עכשיו אלף שקל מיותרים?"...

חלפו הימים. כעבור זמן העניקה הנהלת המאפיה לעובדים כרטיס טיסה לקברי צדיקים באוקראינה. הוא טס עם חבריו לאוקראינה. בבוקר הם הגיעו למז'יבוז' לבית הכנסת של הבעל שם טוב. הם ניגשו להתפלל תפילת שחרית. הבחור התיישב בית הכנסת ופתח סידור, והנה הוא רואה בתוך הסידור שטר של מאה דולר.

הוא הבחין שהשטר לא נפל מהעף... כנראה איזה נדיב החליט לתרום בצורה מקורית, ועשה זאת על ידי הטמנת שטר כסף בתוך הסידור, והמתפלל שימצא אותו - יזכה בו. כשכולם סיימו את התפילה ויצאו החוצה להצטלם ולפזז, הוא נשאר במקומו כדי לקרוא תהילים. הוא פתח את ספר התהילים והנה גם שם מצא שטר של מאה דולר. הוא דפדף בדפי הספר, אולי יש עוד, אך לא מצא...

חשב בליבו: אם הקב"ה עזר לי שאמצא כסף גם בסידור וגם בתהילים, אשב ללמוד. וכך, כשכולם הלכו לארוחת בוקר, הוא לקח גמרא ופתח אותה, ומה הוא מצא בתוכה? כמובן, שטר של מאה דולר... הוא קרא לחבריו וסיפר להם בהתרגשות על התגלית. אמר להם: "אנחנו לא ממששים בדרכנו עד שנשרוק את כל הסידורים והספרים שבבית הכנסת ונמצא את כל השטרות שהוטמנו בהם"... הם החלו לעבור על כל הספרים, סרקו ספר אחר ספר, דיפדפו בכל הדפים, מתחילה ועד סוף, אך לאזכבתם לא מצאו שום שטר. הסתבר שהנדיב הטמין בסך הכל שלושה שטרות של מאה דולר, ואת שלושתם מצא הבחור, ב'אקראי' כביכול.

ואז הליחה בו המחשבה: שלוש מאות דולר הם שווי ערך לאלף שקל! הבחור סיפר לחבריו בהתרגשות: "קיבלתי דור"ח של אלף שקל על כך שהפסקתי מלימוד התורה בשביל פטפוט עם חבר. ידעתי שהכל משמים, ואז הקב"ה החזיר לי את הסכום הזה כשהתיישבתי להתפלל, לקרוא תהילים וללמוד. כשכולם הלכו להצטלם ולפזז, אני קראתי פרקי תהילים ולמדתי תורה, והקב"ה הוציא אותי לחרות!"

באחת השנים, בליל ראש השנה, חזר חכם שלום כהן זצ"ל לביתו, ומצא שכל הנרות שהדליק לראש השנה כבו! לפעמים קורה שר אחד נכבה, אבל בביתו כבו כל הנרות. בני הבית הסתכלו זה על זה בזעזוע נורא. נשמתם כמעט פרחת, שהרי "נר ה' נשמת אדם", ומי יודע איזה סימן נורא יש בכך על כל השנה החדשה!

רק חכם שלום נותר רגוע. הוא אמר: "ביום טוב מותר להעביר מאש לאש, וכך להעלות אש בנרות". בכל הנרות הועלתה האש מחדש. בא חכם שלום לעשות קידוש, ותפס את הגביע בראשי האצבעות, כמנהג המקובלים, אבל הגביע נפל. היין נשפך, והמפה הלבנה הוכתמה.

בני המשפחה נתקפו הלם. הם חששו שאולי הקב"ה אומר להם, כביכול: אני לא רוצה את הקידוש שלכם, לא רוצה את המצוות שלכם...

אבל חכם שלום נותר רגוע, ובשמחה של מצוה מזג שוב יין לגביע. הפעם עבר הקידוש בשלום. בשעת הסעודה אירעה תקלה נוספת, אבל חכם שלו אמר "ממשכים הלאה", ובאמת המשיך כאילו לא אירע דבר.

"אתם ניצבים היום כולכם לפני ה' אלוהיכם" (כט, ט)

"אתם ניצבים היום כולכם לפני ה'", "לפני ה'" - זו אמונה! האדם צריך לעמוד לפני ה', לחיות אמונה, לחיות את הקב"ה, לדעת שהקב"ה נמצא איתו תמיד. אם האדם יחיה עם אמונה תמידית, השכינה לא תסור ממנו והוא יזכה בדין.

פעם הגיע רבי חיים עוזר גרודז'ינסקי זצ"ל בחברת רב נוסף אל ה'חפץ חיים' זצ"ל. רבי חיים עוזר והרב הנוסף נעמדו סמוך לחפץ חיים ושוחחו ביניהם. שאל רבי חיים עוזר את הרב שלצידו: "עם מי עומד החפץ חיים?" אמר לו: "עם כבודו". חזר רבי חיים עוזר על שאלתו: "עם מי עומד החפץ חיים?" אמר לו: "גם איתי", שאל בשלישית: "עם מי עומד החפץ חיים?" הרב הבין שאינו יורד לסוף דעתו של רבי חיים עוזר ושאל: "עם מי?" אמר לו רבי חיים עוזר: "עם הקב"ה! החפץ חיים לעולם אינו עומד לבד. להיכן שהוא הולך, הוא לוקח את הקב"ה איתו".

אדם שמתחזק באמונה - מצליח. מובא ב"ספר המידות": תופעה רוחנית בעולם, שאדם מאבד חפצים יקרי ערך ונגרמת לו מכך עוגמת נפש רבה. מדוע זה קורה? כשיש לאדם חיסרון באמונה, מיד הקב"ה מעניש אותו ומאבד לו חפץ יקר, כדי להראות לו: אפילו על החפצים שלך אינך שולט!

ישנה סגולה ידועה המובאת בספרים, למציאת אבדה, לומר את לשון המדרש (בראשית רבה נג, יד): "אמר רבי בנימין: הכל בחזקת סומין עד שהקב"ה מאיר את עיניהם, נלמד מהפסוק: 'ויפקח אלוהים את עיניהם... ותלך ותמלא את החמט'". מה הכח המיוחד של סגולה זו? אלא, כאמור, האבדה נגרמה בגלל חוסר אמונה. כשהמאבד אומר שאנו סומין והקב"ה פוקח לנו את העיניים - הרי באותו רגע הוא התחזק באמונה, ובכך תיקן את הפגם שגרם לאבדה, וכשתוקן הפגם - כבר אין מקום לאבדה, וממילא הוא מוצא אותה מיד כי לכל מקום צריך לקחת את הקב"ה.

רבי שמשון דוד פינקוס זצ"ל סיפר: כשהרב אורי זוהר חזר בתשובה, אמרו לו החברים שלו: "לפני שאתה עוזב אותנו תספר לנו בדיחה אחרונה, בדיחת פרידה". והוא סיפר: שני דתיים נסעו על אופנוע. עמד שם שוטר שהיה שונא דת, שונא דתיים וחיפש לתת להם דור"ח. הוא עצר אותם: "רישיונות, בבקשה".

בדק את הרישיונות והכל בסדר... "נסעתם במהירות מופרזת". "לא! נסענו במהירות המותרת". "לא עצרתם בעצור". "עצרנו". כל הניסיונות לתפוס אותכם במשהו - לא הצליחו. "תשמעו", אמר להם, "כמה שניסיתי לתפוס אתכם לא הלך לי".

"בוודאי שלא הצלחת", השיבו. "ה' איתנו!" "אה, ה' איתכם?", הורצנו פניו של השוטר, "אזי הייתם שלושה על האופנוע ומגיע לכם קנס!"...

מה החידוש כאן? תראו מה שהרב פינקוס עשה מזה: יש אנשים, אמר הרב פינקוס, שנוכחים בקב"ה רק כשיש להם שמחה גדולה. היה להם בן תקוע בשידוכים וסוף כל סוף הצליחו לחתן אותו, או כשרחמנא ליצול מגיעה צרה, ואין להם במי לבטוח, אז נזכרים בקב"ה, שאפשר להתפלל אליו ולבקש ממנו ישועה. אבל ביום יום, אני הולך רגיל, הזזתי את היד כרגיל, דיברתי, אכלתי, ישנתי - הכל בסדר. לא כל כך זוכרים את הקב"ה.

"וידע כל פעול כי אתה פעלתו" - כל פעולה, ולו הפשוטה והשגרתית ביותר, מאת ה' היתה זאת. "ויאמר כל אשר נשמה באפו ה' אלוהי ישראל מלך". על כל נשימה ונשימה תהלל י-ה! ה' הוא שנתן לך את הכח לנשום! צריך לחיות עם הקב"ה לא רק בזמנים מיוחדים, אלא כל רגע. אם אתה חי עם הקב"ה כל רגע - הקב"ה ייתן לך סיעתא דשמיא כל רגע, מידה כנגד מידה.

מעשה בבחור אחד שעובד כמשלוחן על אופנוע במאפיה גדולה בבני ברק. הוא נמצא שעות רבות בדרכים, ומשתדל לנצל את הזמן הזה להאזין לשיעור תורה.

יום אחד הוא שמע תוך כדי נסיעה שיחה של רבי ברוך רוזנבלום. לפתע צילצל הטלפון, על הקו היה אחד מחבריו. הוא ידע שצפיה לו קצת שיחה של טבלה, אשר כמובן תהיה על שבוני ההאזנה לשיעור, אך לא היה נעים לו מחבור והוא החליט לענות לו. השניים גלשו לשיחה על דא והא. לפתע הגיח שוטר והורה לו לעצור בצד הדרך. השוטר עמד לרשום לו דור"ח על התעסקות בטלפון בזמן נסיעה. בתחילה הבחור ניסה לדבר על ליבו: "זו היתה שיחה דחופה, פיקוח נפש"... אך השוטר לא השתכנע ורשם לו דור"ח של אלף שקל.

הפכות

הכנה משבת ליום טוב שני

- טוב לקרוא בערב ר"ה בפרשת "כי תבוא" מתחילתה ועד הפסוק: **"והגר אשר בקרבך" (י-יא)** וכל הקורא פרשה זו הקב"ה מעביר כרוז ברוקע ואומר, גביתי מאדם זה כל החובות ומוחל על חטאיו. (מועד לכל חי, יב. ג.)

- הכנה בנרות החג - טוב ונכון להכין את הנרות גם של היום השני מבעוד יום בערב שבת, ואם לא הכין יחכה למוצ"ש ויסדר את הנרות וידליק בברכה. והמחמירים לשמור ר"ת יכולים להכין מיד במוצ"ש ולהדליק כשיגיע זמן ר"ת.

- נר דולק - יש להכין נר דולק בערב שבת ל-48 שעות לפחות כדי שתהא אש דלוקה מוכנה לשימוש ביו"ט.

- הדלקת נרות - ביום הראשון (ליל שבת) מברכים: **"להדליק נר של שבת ויום טוב"** ובלילה השני (במוצ"ש) כמה דק' לאחר צאת הכוכבים יאמרו ברוך המבדיל בין קודש לקודש. וידליקו בהעברת אש מאש דולקת.

- השנה יום ראשון של ר"ה יוצא בשבת וגם אם היה יוצא בחול קדושתו חמורה יותר מהיום השני ואיסורו מדאורייתא בעוד שהיום השני חמור אף הוא אך קל ביחס ליום הראשון ואיסורו מדרבנן ולכן אסור לנו להכין מיו"ט ראשון לשני.

- הוצאת מאכלים מהמקפא - ביו"ט ראשון שחל בשבת - לדעת מרן הגר"ע יוסף יצ"ל מותר להוציא מאכלים מהמקפא לצורך יו"ט שני אפילו סמוך לשקיעת החמה על מנת שיפשרו, והמחמיר להוציאם בעוד היום גדול, תבוא עליו ברכה.

- לאחר סעודת שבת ויו"ט, ביום הראשון - אם השארת הצלחות והלכלוך על השולחן גורם לאי נעימות ופגיעה בעונג שבת ויו"ט, מותר לפנות את השולחן, ולכבד את הבית במטאטא, אך לשטוף את הצלחות והסכו"ם - אסור מדין מכין משבת ויו"ט ראשון לשני. ואם השארת הצלחות והסכו"ם גורם לצער מחמת מיאוס, מותר לשוטפם באותו היום לכתחילה!

- סידור הבית - רק במקומות שנמצאים שם אנשים כגון סלון- מטבח וכדומה, באם האי סדר מפריע - יסדרו, אך לא בחדרי השינה מדין הכנה. וכן מותר להחזיר חפץ למקומו אף שאינו עתיד להשתמש בו ואין זה בגדר הכנה אלא דרך סיום שימוש (שש"כ כח' ס' פט'), וכן מותר באין אפשרות אחרת לקרר שתיה לצורך החג בעוד היום גדול, שבכך לא ניכר שמכין לצורך הלילה.

- השנה שחל יו"ט שני במוצ"ש ימתינו כשתי דק' לאחר צאת הכוכבים משום תוספת שבת, ויאמרו ברוך המבדיל בין קודש לקודש- ואח"כ יתחילו בהכנה לסעודת יו"ט שני של ר"ה. וישימו את המאכלים על פלטה דולקת ומי שמקפיד על זמן צאת השבת כר"ת, ימתין מלשים על הפלטה, או יאמר למי שלא מקפיד על זמן ר"ת להניח המאכלים. וכל זה דווקא במאכל שרובו לח, כדי לחוש לבישול מהתורה. ואם רובו יבש, אין בו בישול, ולכן יהיה מותר לשים על פלטה דולקת גם למי ששומר זמן צאת השבת כר"ת.

פנינים

"לא יאבה ה' לסלוח לו" (כט, יט)

שאלו את המשגיח הנודע של ישיבת "קול תורה", רבי גדליה איזמן יצ"ל: מה העבודה המרכזית שצריכים לעבוד בחודש אלול? אמר המשגיח: הקדוש ברוך הוא אב הרחמן, הוא מאריך אף והוא מוחל וסולח. ובכל זאת, בפרשת ניצבים כתוב על אדם שהקדוש ברוך הוא לא סולח לו - **"לא יאבה ה' סלוח לו"**. מיהו האדם הזה שלא זוכה למחילה? זה האדם שהאומר "שלוש יהיה לי כי בשרירות ליבי אלך". הוא אומר שיעשה "מה שבא לו", ושאל אחד לא יגיד לו מה לעשות...

מאחר שהוא עושה "מה שבא לו", ולא מכניע את עצמו ולא מקבל תוכחה, הקדוש ברוך הוא לא יאבה לסלוח לו. כשאנחנו באים לחזור בתשובה, אנחנו צריכים לקבל על עצמנו להיזהר שלא להיסחף אחרי "מה שבא לנו". אנחנו צריכים לדעת להתגבר ולוותר בעת הצורך. הוויתור על תאוות ועל רצונות, גם אם הם לא ממש אסורים, הוא הפתח לתשובה, והוא ההכנה האמיתית של חודש אלול. זה המפתח לזכות לסליחה ולמחילה של הקדוש ברוך הוא. (שש באמרתך)

שבת שלום ומבורך

לעילוי נשמות: יואב בן מוחא בן סימני, שושנה שירה ח'גי' בת אברהם, מיכאל ח'גי' בן סעדיה, לזכות אריה ח'גי' בן שושנה, טלעת בת טאוס, צדוק בן סעדיה ח'גי', ציון נגר בן סעדיה, אסתר תוהמי בת סעדי, מיטל ודיקלה בנות אסתר וישראל, חנה מנצור בת יוסף, רחל שגן בת שולמית, סעדיה בן שלמה, חנינה סספורטס בן קלרה, אופיר בן יצחק, יאיר נגר בן זכריה. הראל בן הדסה, דוד בן פריחה, חיים כלאפו בן אסתר, אליעזר בן זולה, ציון בן רחל, אריאל בן יולפא, בנימין בן יהודית, אילי בן צדוק, כרמלה בת גורג'יה, כוכבה בת אורה, אחרון בן חיים, שלמה בן רוזינה ואחרון, רוט רייזל בת יהודית, זכריה בן יפת חסן עיקב, שושנה שמעיה בת ישראל, שושנה קמר בת עזרא.

לרפואת: נוי בת חילה, חנה בת סיון-שרה שפירנצ'ה, רונית בת זלבה, מארק בן רחל, אילן בן רומית, שושנה בת מזל, אסתר בת מרים, ליאת בת אסתר, מאיר רפאל בן מסעודה, שירן בת אילנה, נעמי בת אורלי, צבי כהן בן אמירה.

להצלחת ורפואת עם ישראל ולעילוי כל נשמות ישראל.

שנה אחר כך, בליל ראש השנה, לפני שהתחיל את הקידוש, אמר חכם שלום בפני כל בני המשפחה: **"ברוך ה' השנה שעברה עלינו היתה שנה טובה וברוכה. ברוך ה', זכינו לחתן ילדים. ברוך ה', זכינו לנכדים. ברוך ה' זכיתי לחבר ספר, וזכיתי למסור שיעורים כל השנה. ברוך ה', היתה לנו השנה פרנסה, וכולנו היינו בריאים ושלמים. ברוך ה'!**

ומדוע זיכה אותנו הבורא יתברך בכל הטובה הזאת? כי בליל ראש השנה שעבר, כשכל כך הרבה דברים השתבשו, קיבלנו הכל באהבה. ידענו: זה רצון ה'. אנחנו עבדי ה', הוא המלך! מה שהוא רוצה זה מה שיהיה. מה שקורה זה לא מה שנראה לנו שצריך לקרות... אנחנו עושים את ראש השנה כמו שהקב"ה רוצה. כשעמדנו בניסיון וקיבלנו הכל באהבה, נגזר דיננו לטובה. זה היה המפתח, זה היה כרטיס "זכאי בדין" שקיבלנו בשנה שעברה."

ליהודי יקר אחד, ר' יעקב שמו, היה בן יחד בן תשע שנים. ר' יעקב ואשתו רצו מאוד לזכות בילדים נוספים. הם פנו לרופאים וניסו כל מיני טיפולים, אבל שום דבר לא עזר. הבן נשאר בן יחיד.

בראש השנה ישבה אשתו של ר' יעקב בעזרת נשים, כשהקהל שר **"עת שערי רצון להיפתח... עוקד והנעקד והמזבח"** (אשר מתאר את עקדת יצחק). התפללה האשה מעומק ליבה, ואמרה: **"אברהם אבינו היה מוכן לתת לה' את בנו יחידו, האהוב, שנולד לו בגיל מאה. הוא רצה בכל ליבו לעשות את רצון ה', גם אם רצון ה' הוא שיעלה את הבן לעולה על המזבח. ומה היתה התוצאה של המעשה הגדול הזה? זכות עקדת יצחק עומדת לבניו של אברהם אבינו ושל יצחק אבינו לדורי דורות. גם כשהנניס לא ראויים, גם אם הם חוטאים, זוכר להם הקדוש ברוך הוא את זכות עקדת יצחק ומושיע אותם, כפי שמתפללים: "ועקדת יצחק, היום לזרעו תזכור."**

המשיכה האשה ואמרה בתפילתה: **"ריבונו של עולם, אני מאוד- מאוד רוצה ילדים, אבל אם רצונך שלא יהיו לנו ילדים, אני מוותרת על הרצון שלי ומקבלת את רצונך באהבה. זאת עקדת יצחק שלי!"** בערב ראש השנה, שנה אחר כך, בלי שום טיפול, נולדה להם בת. ברוך ה'.

גם אם כואב וגם אם קשה, צריך לקבל את רצון ה' באהבה וברצון. ומי שמקבל - הקדוש ברוך הוא לעולם לא יעזבנו! (שש באמרתך)

מצה האדומים

הנה מתקרב ובא יום הדין. זוהי ההזדמנות שלנו להתפלל, לבכות, על חיינו הרוחניים. לבקש סיעתא דשמיא על מנת שנצליח לתקן את מעשינו, לעקור את המידות הרעות שבקירבנו, ליישם בצורה אמיתית ונכונה את תכלית חיינו. אסור לנו להחמיץ את ההזדמנות. סיפר לי אחד מבני משפחתו של רבי חיים קנייבסקי שליט"א, על יהודי שהגיע מאופקים על מנת לשאול בעצתו של הרב. הוא הגיע דקות ספורות לאחר שהסתיים זמן קבלת הקהל, והפציר בנו שנסכים להכניסו ל"שאלה קצרה". הוא סיפר על כך שיש לו צרות רבות בבית וכי הגיע ממרחק. משנכנס פנימה החל לגולל באוזני ר' חיים את כל הבעיות הרפואיות שיש לו ולבני ביתו, את הפתרונות שמציעים לו הרופאים ואת עלותם הגבוהה שאין באפשרותו לממנה, את החוסר בפרנסה שקיים בביתו, את ההצעות שמציעים לו למציאת מקום עבודה, תוך שהוא מפרט את המעלות והחסרונות שיש בכל הצעה. בסיום דבריו שאל: **"מה לעשות? איזו עצה לקחת בנוגע לכל בעיה?"** נענה רבי חיים ואמר לו: **"אתן לך הצעה חדשה שיש בכוחה לפתור את כל הבעיות גם יחד! תתפלל טוב בראש השנה! זה יפתור לך בע"ה, את כל הבעיות"**. רבותיי! זוהי ההזדמנות שלנו! הבה נצל אותה! נתפלל טוב בראש השנה! נבכה ונבקש מה' יתברך עוד ימים של חיים, בהם נוכל לתקן את נשמתנו שתזכה להאיר באור החיים של חיי הנצח.

(דורש טוב)